

Postel pro anděla

DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť / Jaroslav Koloděj

A co děj, Koloděj?

Možná na úvod leckoho šokuji lidovým rčením: „*z ho*na bič neupleteš - a když upleteš, nezapraská.*“ I když: proč by toto úsloví mělo šokovat ty, co se na představení *Postel pro anděla* od DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť dobře bavili. Přeci to, že někomu spadl mobil do latríny, bylo možná to nejzásadnější a nejzapamatovatelnější, co se v inscenaci stalo. Výraznější zápletku totiž divadelní hra Jaroslava Koloděje nenabízí. Tak proč se teď pohoršovat nad fekálními příměry.

Komedie, kterou by se snad dalo považovat za konverzační, totiž v podstatě žádný děj nemá. Odvíjí se od výchozí situace, kdy opilý Mysliveček najde doma svého anděla strážného, kterého nechtěně postřelil. Výchozí situace je možná slibná (i když ne nijak originální), ale autor ji neumí zúročit a jsou mu přednější komunální fórký. Důvody, proč se anděl zviditelnil, jsou pochybné, přibližné a nejasné a i jeho odchod spíš odpovídá tomu, že si se svým nápadem autor dál nevěděl rady.

Humorné momenty vyplývající z toho, že jedna z postav vidí a oslovuje bytost, která je pro ostatní neviditelná, jsou nenápadité a rychle se vyčerpají. Přítomnost zjeveného anděla do života postav nepřinese vůbec nic, co by se nestalo, kdyby tam anděl nebyl.

Podtrženo sečteno, je celý scénář jen jeden velký „oslí můstek“ (tzn. hloupý spojovací element) mezi jednotlivými vtipy – hláškami, většinou spíše hospodsko-fekální kvality. Text tak evokuje zábavu příbuznou filmům Zdeňka Trošky.

Je pravda, že nikdo nemá právo nikomu diktovat, čím se má bavit a čím ne. A nikdo nemá mandát na to, aby určoval, co je dobrá zábava a co ne. A je právo každého tvůrce, aby si vybral, jakou cílovou skupinu chce oslovovat a čím.

Ale na druhou stranu je také pravda, že česká i světová dramatika má nespočet titulů, které jsou lidové a přesto nabízejí mnohem víc než tento Kolodějův výtvar. A nejen pro diváky, ale i pro interprety, kteří by dozajista na kvalitnějším komediálnějším textu dokázali nabídnout zajímavější zábavu – a to, aniž by museli cílit na jinou diváckou skupinu. Měli by možnost lépe zúročit svůj herecký potenciál a také se víc naučit. A není třeba se obávat, že ten, kdo se zasměje prvoplánovému vtipu o mobilu v latríně apod., se nezasměje dobře postavené komediální situaci.

Čili souboru lze popřát pro příště šťastnější ruku při volbě titulu a možná i náročnější kritéria v tom, čím chtějí svého diváka pobavit. A zdůrazňuji, že přání bavit diváka jim nikdo nebere, nevyčítá a nerozmlouvá ani v nejmenším.

Kateřina Baranovská